

El despropòsit de la JEC, a l'eurocambra

L'eurodiputada d'Esquerra Diana Riba denuncia els casos de Torra i Junqueras

Junqueras, al Suprem ■ EFE

Trump amenaça d'atacar 52 objectius més a l'Iran

Homenatge al líder militar assassinat

T'HO POSEM FÀCIL!

Tens un habitatge per llogar o vendre?

ESCANEA EL CODI QR I EXPLICA'NS EL TEU CAS!

TAXACIÓ GRATUITA

www.habitatsanz.com

Contacte
633 66 63 43 / 627 54 52 92
gestiocoloma@habitatsanz.com

1775914207460

EL PUNT AVUI +

1,20€

DILLUNS • 6 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15231 - AVUI / Any XLII. Núm. 14101 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-10

Sánchez, a la segona volta sense marge

REPTE • Desafia "l'apocalipsi de la dreta" i confia en ser investit demà per 167 vots a 165

POR • Arrimadas anima el transfuguisme i a Madrid plana el fantasma del 'tamayazo'

Pedro Sánchez, encara president en funcions, ahir al seu escó al final de la primera votació d'investidura, fallida ■ EFE

Cultura

P24,25

Per als dolents, carbó

Manu González recull en un llibre els principals malvats de ficció

Nacional

P17

El nou centre d'Amazon a Barberà, als jutjats

Santa Perpètua denuncia que no s'han fet els estudis de mobilitat necessaris

Nacional

P19

Primera víctima mortal de trànsit, a l'AP-7

L'any passat 171 persones van perdre la vida a les carreteres catalanes

Busques el millor per a la teva llar?

MacMobles Cañellas

Sant Josep, 8 - Mataró - T. 93 790 20 72

www.macmobles.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

Mauthausen

Quantes vegades hem llegit que Twitter és com la barra d'un bar a les quatre de la matinada.

Una barra plena de cerveses i crits on es poden sentir les pitjors expressions i també, segurament, les més injustes. Com les que va haver de llegir la setmana passada la diputada Montse Bassa amb relació a la seva tasca política i a l'empresonament de la seva germana, la consellera Dolors Bassa. Però aquest Twitter, massa vegades refugi de covards i amargats, a vegades també pot ser meravellós. Tan meravellós com pot ser també una barra de bar a les quatre de la matinada. Fa pocs dies, gràcies a aquesta xarxa social, vaig poder reviuir un acte en què vaig participar a finals dels anys vuitanta del segle passat. Ja fa molts anys de tot això, però és una d'aquelles jornades inesborrables. Aquell dia, al Casal de la Joventut Republicana de Lleida, vaig poder conèixer l'Antoni Mir, un home que va sobreviure a quasi cinc anys de reclusió

L'Antoni Mir tenia un tatuatge terrible al seu braç: 5022, el seu número de presoner en aquella catedral de l'horror

al camp nazi de Mauthausen. L'Antoni Mir parlava fluixet. I a poc a poc. Com si volgués encertar totes les paraules, com si pretengués afilar tots els seus records per no deixar-se ni res ni ningú. Volia explicar la seva història per tants i tants companys que no ho havien pogut fer. Per tantes i tantes atrocitats que li va tocar viure, l'Antoni Mir tenia un tatuatge terrible al seu braç: 5022, el seu número de presoner en aquella catedral de l'horror que va ser Mauthausen, amb la seva escala de 186 graons irregulars per on els presoners havien de pujar una i altra vegada els rocs de la pedrera. Aquest va ser el camp on van anar a parar la majoria de deportats catalans i espanyols. Aquells que portaven el triangle blau dels apàtrides, dels que no pertanyien a enlloc. Persones com l'Antoni Mir, nascut a Lleida el març de 1915 i tancat a Mauthausen el desembre de 1940. Hi va ser fins al seu alliberament, el maig de 1945. Fa un temps vaig visitar aquest camp, amb els seus barracons i el seu forn crematori. Aquell dia, com avui, vaig pensar molt en l'Antoni Mir. I en la seva dignitat.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Les bones intencions

Benvinguts al dia mundial de la infància, el dia en què estan permesos l'engany i el meravellós, el xisquet i l'ansietat, els ulls centellejants i el somriure una mica ximple, a mig camí de l'encantament i l'absència, de la família reunida al voltant del túmul prodigiós. Aquest és el dia mundial de les bones intencions, en què es compleixen els desitjos dels infants a mans plenes, màgicament, inopinadament; tota aquesta pruïja de coses que se'ls desfaran als dits amb el paper d'embolicar i una lleu, levíssima ganyota de decepció, perquè el desig només sobreviu el temps que tarda a ser saciat i, al final del festí, queda enterrat sota un escampall de papers estripats, llaços de colors i bosses de plàstic que els grans, tot darrere, recolliran amb diligència, amb la cella de sobte arquejada, perquè retorni de seguida l'ordre al menjador: el tapet de nou ben allisat damunt la taula, la ponsètia esclatant al mig, les cadires al seu lloc. De tots aquests obsequis que arribaran avui, als fills només els n'interessarà un, potser dos amb sort, i no és segur que sigui cap dels que fer-

“ Molts pares planegen el dia de Reis com una operació de risc

vorosament havien demanat. Molts pares planegen el dia de Reis com una operació de risc, amb més pèrdues que guanys: inverteixen en un joguet principal, i l'adornen amb menudeses de menys cost que contribueixin tant a produir l'anhelat efecte d'abundància com a servir d'elements de suspens i distracció. És inútil. Tota despesa, referida als objectes, és onerosa: sempre donen menys del que prometen.

Deixem que les criatures acabin d'obrir les capses, que comencin a muntar el fortí i a pentinar una nina flairosa de talc, i acostem-nos als adults per acompanyar-los també en la

seva cerimònia, molt més silenciosa, quasi resignada, de regalar-se també alguna cosa. Quantes estilogràfiques i perfums de marca i bufandes amb els guants que hi fan joc no cauen en aquestes dates i es passen el dinar araconats al moble del rebedor, encara amb la cel-lofana posada, com un convidat indecís al pas de la porta, que no gosa treure's l'abric. La majoria d'aquests regals són fets amb tan poca convicció, que a totes les cases retruny avui la mateixa frase de perdó: “Es pot canviar.” No solen ser gaires els que es pleguen a una forma tan barata de consol, i els bolígrafs i les bufandes quedaran anys en un calaix, encara dins la funda, dins l'estoig. Hi ha ments depravades que s'inclinen per les coses útils. A mi aquest any m'han regalat, dins una bossa de paper, un joc de filferros. Corbats d'una determinada forma, es veu que serveixen per guardar-hi càpsules de cafè. M'ha fet una il·lusió de boig, com és natural. Un dia com avui, carregat de bones intencions, m'hauria complagut qualsevol cosa: una capsa buida, el tirabuixó d'una cinta, fins i tot que hi fossis tu.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/pv3m6m>

A la tres

David Brugué / dbrugue@elpuntavui.cat

A mitjans dels setanta

Acabem de començar el 2020 i, personalment, tinc la sensació de viure al 1974, per posar-ne un. Tinc aquell pressentiment que, per temps que passi, continuarem ancorats a mitjans dels setanta. Només sis dies d'any i ja n'hem vist de tots colors. Un organisme administratiu té la fatxenderia d'inhabilitar un president sense tenir-ne competències. I es queden tan amples. La Junta Electoral Central només té competències en període electoral i d'això, tot i que n'anem servits en excés, no n'hi ha. Llavors, si com diuen els juristes aquesta JEC està caducada i no opera en un moment que li toca, com nassos pot inhabilitar un president? Evidentment hi ha recorregut jurídic al davant, i els que no hi entenem en excés, en judicis, no hi tenim gaire a pelar. Però el fons continua essent sorprenent: un president al carrer per posar un coi de pancarta. No ha respectat la neutra-

“Quim Torra no és el president que molts catalans han votat, però representa la màxima institució

litat, diuen. La neutralitat de qui? Dels qui en plena campanya anaven a treure llaços grocs? On és la seva, de neutralitat? Simplement no existeix perquè són ells qui van iniciar les causes per portar a la presó una gent que va cometre el gran delictes de posar urnes. Quim Torra no és el president que molts catalans han votat. Això és cert,

com ho és també que moltes vegades l'han perdut alguns exabruptes totalment estalviables. Però Torra és president de Catalunya i representa el que representa. La màxima institució del país. I mentre a ell se'l volen carregar per una pancarta, a l'altra banda hi ha presidents que no van voler dimitir en ser condemnat el seu partit per finançament il·legal. Tot normal.

El paper galdós de la JEC amb Oriol Junqueras també és digne d'estudi. El màxim tribunal europeu li dona immunitat. L'advocacia de l'Estat s'hi avé –tampoc no té cap més remei– i surten els senyors caducats de la Junta Electoral a dir que la resta del món és ignorant i que s'ha de quedar a la presó. Tot plegat amanit amb un pacte de govern a l'Estat com a mínim estrany i amb els maleducats de la dreta insultant Bildu perquè reclama una cosa tan poc estranya com és la llibertat. Això no sona a 2020, sinó a finals dels setanta.

EDITORIAL

Sánchez i la feina a fer

Tal com era de preveure, la primera votació del debat per investir el socialista Pedro Sánchez com a nou president del govern espanyol, ahir, va ser fallida. Sánchez necessitava la majoria absoluta i només va aconseguir, per un vot, la simple. Ara, si els pronòstics es compleixen, demà, dimarts, amb aquest mateix resultat (és de preveure un vot més per al sí, ja que una diputada d'Unides Podem no hi va assistir ahir per malaltia), Sánchez serà president i formalitzarà el primer executiu de coalició en la curta història de la democràcia espanyola. Des de l'any 2015, l'Estat espanyol ha estat un terç del temps amb governs en funcions. La feina que té al davant aquest nou executiu és majúscula i caldrà que prengui decisions de manera immediata si vol que es visualitzi que la seva voluntat és fer canvis estructurals i no només escalfar la cadira fins a la pròxima crisi, la negociació del pressupost.

I, en aquesta línia, el que cal demanar al nou govern és que prengui decisions per solucionar els greus problemes que s'han generat o agreujat en aquests darrers anys. En el cas català, és obvi que el punt de confiança que li ha donat ERC ha de ser retornat justament retornant la crisi d'encaix de Catalunya al terreny polític. De fet, aquest serà el punt clau per saber quina és la voluntat real del PSOE i Unides Podem. La judicialització del procés iniciada pel PP, però, també, aplaudida pel PSOE, és ara un camp de mines que caldrà anar superant per donar aire al terreny polític. Segurament la derogació de punts de la reforma laboral i la llei mordassa són importants i seran anuncis mediàtics que farà el PSOE d'aquí a pocs dies, però la realitat és que la taula de negociació entre governs per resoldre el conflicte a Catalunya és la veritable prova del cotó del nou executiu.

De reüll

Anna Puig

Tapar les vergonyes

La cullerada de la Junta Electoral Central, retirant la credencial de diputat al president Torra i impedit que Oriol Junqueras accedeixi a l'acta d'eurodiputat, certifica –si no ens havia quedat clar fins ara– que és impossible fer política amb l'Estat espanyol. En fan tots els organismes excepte a qui realment li pertocaria, que és el govern socialista, que ha demostrat una total impassibilitat i falta de valentia davant les intromissions. La JEC, que és merament un ens administratiu, és capaç de condicionar-ho tot i de fer miques els pocs

Pensar que es pot arribar a un acord és creure en un camí sense sortida

punts –estrets i debils– que connectaven les parts. Així mai serà possible ni el diàleg ni l'acord. Perquè els tentacles que dominen i condicionen totes les branques del poder mai acceptaran ni tan sols la possibilitat que el conflicte amb Catalunya es pugui resoldre democràticament. I el govern

socialista, que cada vegada té menys d'esquerres i de progressista, és incapaç de prendre el control i d'aportar solucions. És incapaç de deslligar-se de mans i peus i deixar de ser un titella. La seva única preocupació és, ara mateix, com es pot tapar les vergonyes. Pensar que es pot arribar a un acord amb aquesta Espanya que es passa pel forro les decisions de la justícia europea i que té un govern dèbil i condicionat és creure en un camí sense sortida. Si entenem com a sortida exercir el dret d'autodeterminació de Catalunya, al qual mai hauríem de renunciar. La resta no forma part del llegat de l'1-O.

Les cares de la notícia

PORTAVELU DE CIUTADANS AL CONGRÉS

Inés Arrimadas Vergonya aliena

No és nou, però segurament ahir va ser dels dies en què una part dels polítics espanyols que cobren per ser diputats van provocar, amb crits i insults, més vergonya aliena. Ara, incitar al transfuguisme és ja una maniobra que hauria d'estar fora de l'ètica democràtica.

EURODIPUTADA D'ERC

Diana Riba Aparador europeu

L'eurodiputada d'ERC Diana Riba ha fet saber a tots els seus companys a l'eurocambra que la Junta Electoral Central ha decidit no fer cas al Tribunal de Justícia de la Unió Europea i inhabilitar un president sense cap sentència ferma en contra. Fer-ho saber és un acte de responsabilitat.

DIRECTOR DE LA JONC

Manuel Valdivieso Projecte solidari

El director d'orquestra Manuel Valdivieso no només té una gran trajectòria al capdavant de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC), que és l'expressió del nou talent emergent. La seva tasca també abraça la solidaritat, com el concert que va promoure a favor del Projecte Home.

Tal dia com avui fa...

1 any Focs mortals
Tres persones van perdre la vida i trenta van resultar ferides a Badalona. Una altra morí dues setmanes després en un incendi a la Llagosta.

10 anys Rècord d'atur
L'atur del 2009 bat tots els rècords històrics. Catalunya mai no havia registrat més de mig milió d'aturats. Treball no descartat arribar als 600.000.

20 anys Retorn del dictador
Pinochet se sotmet a una altra revisió mèdica amb l'esperança de convèncer el govern britànic que la seva salut aconsella una repatriació a Xile.

Full de ruta

Xevi Sala

Herència franquista

Després de seguir per motius professionals durant dos dies seguits el minut a minut del debat per a la investidura de Pedro Sánchez, només es pot arribar a una conclusió sensata: 45 anys sense Franco no han servit per a democratitzar Espanya sinó per a desacomplexar-hi els franquistes. Des d'una carincloneria classista i antidemocràtica, diputats i diputades de la ultradreta i de la ultra-ultradreta –en afortunada definició del líder d'Unides Podem, Pablo Iglesias– han intentat aquest cap de setmana posar el morrió a tots aquells que des del faristol del Congrés dels Diputats posaven en qüestió el règim del 78. L'única virtut d'aquesta lamentable demostració d'anacronisme social i polític exhibida conjuntament pel PP, Vox, Ciutadans i les seves branques regionals és la fotografia perfecta que ofereixen de l'Espanya actual: els demòcrates i tota la resta. Gent que sense cap escrúpol ni cap sentit del ridícul clamava per fer callar

El debat d'investidura d'aquest cap de setmana al Congrés ha fet degotar la salivera dels que encara es pensen que l'autoritat hi és per a tapar boques

la diputada d'EH Bildu Mertxe Aizpuru, o que esbronzava amb la mateixa ferotgia la intervenció de la diputada de la CUP Mireia Vehí, quan ambdues criticaven amb legítima discrepància el paper actual de la corona. Sort que la presidenta de la Cambra, la socialista Meritxell Batet, va saber tallar igualment en sec la salivera de la portaveu del PP, Cayetana Álvarez de Toledo, quan amb maleducada descaradura pretenia parlar en plena intervenció de l'oradora basca. O quan el diputat de Ciutadans i exadvocat de l'Estat, Edmundo Bal, esgrimia rabiosament el reglament del Temple de la Paraula per intentar paradoxalment esborrar del diari de sessions la intervenció de la mateixa diputada. Tot plegat, molt demòcrata i molt constitucionalista. I sobretot, molt pedagògic, especialment a l'hora de mostrar als espanyols que ho vulguin veure per què catalans, bascos i gallecs ja no es reconeixen en un sistema que només els respecta si s'avenen a ser obedients, calladets i bastonejats.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

De Coromines a Garolera

Si no hi ha a prop un del CNI, el jardí de l'Ateneu Barcelonès és un bon lloc per a la confiança. Sota el palmerar i la testa esculpida de Pla, el professor Narcís Garolera (Vic, 1949), ajustats els seus 70 anys, administrats entre els vuit del Seminari de Vic, els dedicats als estudis de filologia catalana, a professar el català, a la correcció editorial i a l'ensenyament de llengua i literatura catalanes a instituts i a les universitats, aporta més que rep notícia de confidències i situacions de la pròpia vida i la dels altres.

ENTRE MOLTS, jo mateix en soc testimoni, després de tants anys de converses a l'àgora atenenca. Ara, bona part del que, amb fecunda vèrbola, ens ha anat contant, ho ha recollit i ampliat en el volum *Galeries del record. Memòries d'un filòleg*, acabat de publicar per Edicions de 1984, que dirigeix Josep Cots, el qual de seguida va veure el ganxo d'aquestes 600 pàgines, destinades a "salvar fets i persones de la creixent desmemòria col·lectiva". Començant per la fotografia de portada –on es veu, el 1994, un atent

Garolera escoltant Joan Coromines a la seva casa de Pineda–, el text es descabdella, enmig d'escenaris familiars, camperols, estudiantils, barcelonins, viatgers i acadèmics, narrats amb grapa més enllà de l'excel·lència de la llengua emprada, uns escenaris que acullen ben bé 10 pàgines d'índexs onomàstics, la qual cosa vol dir centenars de persones tractades o referenciades en el seu vastíssim saber acumulat i en la seva també àmplia xarxa de relacions personals. Ja era hora que un estudiós de l'idioma, que un investigador de la nostra literatura (amb les edicions crítiques dedicades, sobretot, a les obres de Verdguer, Sagarra i Pla) i que, en fi, un intel·lectual com ell, que ens recupera el millor del passat sense deixar d'estar present en els moments de la seva llarga vida laboral i civil, es despulés èticament i espiritualment com ho fa en aquesta memòria, que és la seva, la de tots aquells que l'han acompanyat –o perjudicat– i, de fet, de tot un poble.

EN EL CAMP DE LA CULTURA (llibres, butlletins, enciclopèdies, articles als mitjans,

guions de ràdio i televisió, cursos, conferències i congressos a desdir, treballs per l'administració, polèmiques sonades amb alguns tòtems ben concrets i, arran d'això, fins i tot manifestos seus "en defensa pròpia", com va fer el seu molt estudiat mossèn Cinto), es pot dir que Narcís Garolera ha fet de tot, ha fet gairebé a tots i, amb serenitat però amb contundència –com es mostra en aquestes pàgines–, n'ha desfet uns quants, sorgits del verdaguerisme oficial –sigui vigatà, barceloní o fins i tot lleidatà–, que s'han cregut en la potestat de dictar l'última paraula sobre el tan rebregat cànnon de la literatura del país.

TAMBÉ ERA HORA que algú els posés a caldo, perquè han quedat ben retratats: del realisme social a l'essencialisme vigatà, passant tothora pels monopolismes universitaris i editorials, aquesta nostra cultura –i no diguem ja els aparells polítics i governamentals, que en Narcís també coneix bé–, malgrat tanta proclama "republicana", manté encara una bona dosi de vassallatge feudalitzant. Però, com les monarquies, està en retrocés.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Llegir més

■ Jo em considerava una devoradora de llibres fins que vaig començar el batxillerat; entre els estudis i les extraescolars, ja no tenia temps lliure per dedicar a la lectura. Arribada l'etapa universitària tampoc donava l'abast, fins que fa poc vaig començar a aprofitar les estones al transport públic per llegir. Tot i no ser l'ambient idoni, ara em sento bé sabent que torno a llegir per gust novel·les que em motiven i que em fan desconectar de la rutina estudiantil. Crec que no és tant tenir el temps sinó trobar-lo, prioritant les coses que realment et venen de gust.

NÚRIA SUBIRAS
Badalona (Barcelonès)

Una gran ficció

■ De construir relats més o menys interessants, tothom,

amb dos dits de front, en sap. Una altra cosa és que no siguin més que un nyap.

Doncs bé, quan l'ambició literària porta a fabricar arguments i trames narratives que pretenen no pas recrear amb fèrtil imaginació ni *enriquir* amb acuitat i finor, sinó substituir barroerament la realitat (després de falsejar fets i esdeveniments), tot s'hi val. Tot hi cap.

Especialment si es tracta de treure's de la barretina –o, en aquest cas, del *chulapo* o gorra madrilenya– els bons (espanyols unitaristes) i els malvats (independentistes catalans), en una radical, despietada confrontació d'identitats sense tenir en compte cap criteri digne de versemblança, ja que només hi ha un judici de valor i (pseudo)estètic que pesi: el que han decidit els autors d'una obra única i multiseccular: la indivisible unitat d'una gran ficció: Espanya. Tot ple-

gat, literatura barata. De la pitjor mena. Però el més greu i funest és que aquesta es vol fer passar per bona i autèntica al preu de vides i llibertats humanes, ben reals. Les dels presos polítics, ostatsges de l'Estat espanyol, exiliats, represaliats i perseguits per llurs idees i drets d'autodeterminació nacional.

Per aquesta raó, seria penós, francament inexcusable, que, després de més de dos anys de l'1-0, cap partit de color independentista ens aixequés la camisa –de nou?– fent-nos creure que no s'empassen el pèssim, nefast i pervers relat espanyolista per acabar governant-nos en clau neoautonomista.

JOSEP JUST SABATER
Canadà

Malalties incurables?

■ Alguns reporters esporadics incorren en l'error de

comentar que el marcador roman "inalterable" quan els gols es demoren a l'estadi. Adjectiu impropri per contradictori, ja que li suposa al marcador una perdurabilitat que sol trencar-se en qualsevol moment de la retransmissió. Tampoc en medicina s'hauria de parlar de malalties "incurables", tot i que de moment alguna d'elles no hagi aconseguit la seva curació tot i els esforços de la ciència mèdica, sempre en constant progrés a favor de la salut. La paraula *incurable* hauria de desaparèixer del vocabulari mèdic en el qual una adequada semàntica, aplicada a la diagnòsi dels que pateixen greus malalties, permetria transformar l'angoixa en un raig d'esperança en aquesta lluita constant per a la supervivència.

JORDI S. BERENGUER
Barcelona

La frase del dia

“El discurs del rei el 3-0 és l’expressió més evident de la tendència a aplicar receptes autoritàries a problemes polítics”

Mertxe Aizpurua, PORTAVEU D’EH BILDU AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

Tribuna

Albert Botran. Historiador i exdiputat al Parlament de Catalunya

Independència o reforma

Demà Pedro Sánchez serà investit president del govern espanyol gràcies a un acord amb una part de l’independentisme català. Mentre que JxC i la CUP hi votaran en contra perquè no compleix els mínims en relació amb l’autodeterminació i l’amnistia, ERC ha considerat suficient obrir una taula de negociació el resultat de la qual serà sotmès a una consulta a la societat catalana.

S’OBRE UNA FASE aparentment reformista a l’Estat espanyol. Probablement aquestes reformes seran molt tímides i no afectaran cap pilar de l’ordre econòmic i polític de l’Estat. Res que molesti gaire els interessos oligàrquics de l’Íbex ni res que qüestionï la monarquia o la unitat territorial. L’oposició espanyolista de dretes s’esgargamellarà contra el govern del PSOE i Unides Podem, i això significa dues coses. D’una banda, que el govern pot guanyar simpaties per l’extremisme d’aquests opositors. Especialment a Catalunya, on els discursos del PP, Cs i Vox no tenen gaire coixí social: van treure, sumats, menys d’un 20%, mentre que al conjunt de l’Estat van sumar gairebé el 43%. D’una altra banda el que ens mostra aquest desacomplexament espanyolista, autoritari i reaccionari, és que aquestes tendències estan presents en els aparells de l’Estat (jutges, policies, militars) i en l’oligarquia. Una constatació que a l’Estat no pot canviar gaire res sense una ruptura.

L’INDEPENDENTISME ha crescut en els últims anys com a alternativa a la impossibilitat de canviar l’Estat espanyol. Si ara una part del moviment posa esperances en aquest reformisme d’estat, pot significar un estancament en el creixement, una certa desmobilització i una difuminació dels objectius. Si bé d’aquesta fase aparentment reformista (insisteixo en l’adverbi perquè, per exemple, de ben segur que la repressió no s’aturarà) l’inde-

pendentisme també en podria sortir enfortit. Això només serà així si, en primer lloc, confrontem i demostrem els límits d’aquest nou govern en lloc de caure en el seu xantatge (“o nosaltres, o Vox”). Confrontar afirmant la nostra sobirania especialment amb relació als drets socials i a les polítiques feministes i ecologistes. Això vol dir que el Parlament legisli sobre aquestes qüestions confrontant amb els límits que li voldrà imposar el Tribunal Constitucional i obligant a prendre posició el nou govern espanyol. I confrontar també a través de la desobediència civil, que és una potent eina de canvi. I, en segon lloc, podrem sortir-ne enfortits si estem preparats per al fracàs d’aquest període reformista. Una resposta per si no s’arriba a celebrar aquesta consulta o per si se celebra i no té res a veure amb els objectius independentistes.

EN AQUEST CAS, el fracàs d’una fase reformista pot donar pas a l’enfortiment de l’independentisme. Hi ha un precedent molt clar en el procés de reforma de l’Estatut del període 2005-2010. Però hem

“L’independentisme creix per la impossibilitat de canviar l’Estat espanyol; la nova etapa aparentment reformista tindrà els seus límits i cal evidenciar-los

de recordar que el fracàs de l’Estatut no va portar automàticament a l’obertura d’un procés independentista. Perquè una cosa és fer una defensa tàctica d’aquest suport al reformisme (una oportunitat per demostrar-ne els seus límits) i l’altra, quedar-hi involucrat de tal manera que se n’acabi fent una defensa estratègica. El paral·lelisme amb ara fa 10 anys és clar. L’aprovació de l’Estatut va ser seguida d’una llarga negociació d’un model de finançament que es va prolongar fins al juliol del 2009 i que quan es va assolir augurava uns anys de *pax* autonòmica. Fins i tot Esquerra en va fer gala. En paraules del llavors secretari general Joan Rida: “El nostre objectiu final és la independència, però sabem que aquest és un camí llarg, potser una travessia pel desert, i la gent de tant en tant necessita arribar a algun oasi, com pot ser el finançament o la gestió de l’aeroport.” Hi havia en aquestes paraules un punt de resignació.

I CERTAMENT aquella situació hauria pogut implicar calma estratègica per a l’autonomisme si no hagués estat per la sentència del Tribunal Constitucional. Però ni tan sols això ens portava automàticament (també insisteixo en aquest adverbi) a la fase independentista. Podria haver portat més resignació si no fos que, per sota les agendes dels partits polítics, s’havia anat construint un moviment que va condicionar que la resposta a la sentència fos un salt endavant. Em refereixo al moviment pel dret a decidir impulsat per la PDD i també totes les consultes populars sobre la independència i el seu esperit desobedient. Tot plegat va acabar confluint en la creació de l’ANC, un actor sense el qual el procés independentista no hauria existit.

QUE LA NOVA FASE signifiqui un enfortiment o un afebliment de l’independentisme depèn d’aquests contrapoders populars i de la intel·ligència estratègica de partits i moviments.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

L’esllavissada

Fa uns dies una esllavissada va deixar tallada la C-13 entre Rialp i Llavorsí i durant un cap de setmana Esterri d’Àneu i les valls d’Àneu, de Cardós i de Ferrera van quedar aïllats de la resta del Pallars Sobirà. El bloqueig de la carretera va comportar la necessitat de fer grans voltes de més de tres hores per tal d’arribar a diversos punts i trencar l’aïllament i encara en alguns casos la solució era passar pel port de la Bonai-gua i la Val d’Aran.

El Departament de Territori i Sostenibilitat va ser plenament conscient de l’impacte que representava en plena temporada el tall de la carretera.

El conseller va comparèixer al lloc i en unes declaracions als mitjans de comunicació va posar l’èmfasi en l’impacte del tall sobre les estacions d’esquí i els seus usuaris i va recordar el capteniment del govern amb el manteniment actiu d’aquest sector a la comarca.

No li mancava raó i és molt evident que l’aposta per l’esquí ha estat una aposta estratègica per a l’economia del Pallars. Resulta, però, que un tall tan dràstic de la carretera tenia unes conseqüències que anaven més enllà de l’impacte en les estacions i en el turisme i que la vida quotidiana dels habitants d’una colla de pobles es va veure alterada greument. Des d’alguns sectors es va retreure una perspectiva esbiaixada del problema.

En definitiva, sense deixar de ser cert l’argument del conseller, es va oblidar que al Pirineu hi ha una màxima innegociable: la prioritat són els que hi viuen i els que hi van són una prioritat subsidiària. En un cert sentit els que hi viuen i els que en viuen són deutors amb sectors com l’esquí, però és indubtable que la vida va molt més enllà del turisme, i la vida al Pirineu ha de ser compresa i atesa en la seva globalitat.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

ERC recorre la inhabilitació de Junqueras al Suprem

Demana a la Junta Electoral Central que no executi l'acord i porta el cas a l'eurocambra

Santa Perpètua du un centre d'Amazon al jutjat

L'Ajuntament considera que el nou centre no ha tingut en compte el col·lapse de la zona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez hi va a la segona enmig d'una esbroncada i sense marge

DEMÀ • Desafia “l'apocalipsi de la dreta” i confia a ser investit per 167 vots a favor contra 165 **BATUSSA** • El Congrés viu una sessió tumultuària i crits d’“assassins” i “more’t!” de Vox i el PP a Bildu **3-0** • L'al·lusió al discurs de Felip VI el 3-0 ho desferma tot

David Portabella
MADRID

Al Congrés dels Diputats hi han intervingut diputats com ara Jon Idigoras d'Herri Batasuna el 1989, any en què ETA cometia 18 assassinats. Al Congrés dels Diputats s'ha escoltat Mariano Rajoy el 2005 acusant l'aleshores president José Luis Rodríguez Zapatero de “traïr els morts i revigoritzar una ETA moribunda”. Rajoy, ja de president, debatiria amb els abertzales Iñaki Antigüedad i Iker Urbina el 2012. Tot això i més ha viscut el Congrés, però ahir, a la dreta del PP, Vox i Cs, que Pedro Sánchez debatés amb la portaveu d'EH Bildu Mertxe Aizpurua –amb ETA dissolta– i que ella cités el discurs del 3-0 de Felip VI com a cas de “recepta autoritària” que l'Estat aplica als conflictes els va semblar motiu d'esclat tumultuari. Després de no ser investit ahir per majoria absoluta, Sánchez hi torna demà a la segona i sense marge.

Si bé Joan Baldoví (Compromís) avisava que “hi ha gent a qui agrada l'olor de napalm al matí”,

l'oposició de les tres dretes a un govern de coalició que no ha nascut encara va fer seva la cita d'*Apocalypse Now*, i no cinèfilament, sinó literalment. Espanya viu l'apocalipsi des d'ara que Sánchez es presenta per ser investit en coalició amb Pablo Iglesias de vicepresident i gràcies a ERC i d'EH Bildu. “Moderació i progrés”, va receptar Sánchez als seus aliats davant el que retrata com “la coalició de l'apocalipsi” que fa anys que “anuncia la fi d'Espanya i la fi del món”.

Investit en any de traspàs
L'únic president espanyol sorgit de l'article 115 de la Constitució –el de la moció de censura– té el repte de viure per fi, en un 2020 de traspàs com ho era el 2016 en què va debutar en les sessions fallides, una investidura convencional. Superats els entrebancs judicials i les mines que els ha posat la Junta Electoral Central en el camí, a ell i a ERC, Sánchez confia que el marcador ajustadíssim d'ahir per un sol vot sigui demà –quan ja només necessita més sis que nos – ampliat a un marge de dos vots i que el marcador del

167 a 165 sigui el final sense ensurts inesperats.

“Receptes autoritàries”
Tot i que ETA va posar fi a la lluita armada el 2011 i es va dissoldre el maig del 2018 després d'anys de terror –93 morts el 1980 i 15 el 2001, per posar només dos exemples–, l'arribada de Vox i la competència amb el PP pel vot dretà van revigoritzar el debat sobre ETA. I la frase que ho va desfermar tot va ser

Preocupació pel guerracivilita discurs dretà i les conseqüències

una censura d'Aizpurua a les paraules de Felip VI el 3-0. “El discurs del monarca el 3 d'octubre és l'exemple d'un Estat en el qual existeix una cultura molt arrelada d'aplicar receptes autoritàries als problemes polítics”, va dir Aizpurua en un Congrés en el qual s'ha escoltat de tot.

Malgrat que el popular Adolfo Suárez Illana ja va rebre l'ascens a la tribuna de la portaveu d'EH Bildu

girant-se d'esquena en una teatralitzada postura de rebuig a ella abans que obrís la boca, l'al·lusió al rei i més tard a Arnaldo Otegi –“sempre els ha dit Otegi que si sorgia una oportunitat històrica perquè l'Estat espanyol es democratitzés, estaríem disposats a col·laborar”– va desfermar una tempesta d'insults i crits. “Ens matàveu! Ens matàveu a nosaltres!”, va etzibar el líder del PP, Pablo Casado, des de l'escó abans de posar-se la mà al cor i desafiar Sánchez amb la mirada. “Escolta! Quina vergonya!”, li deia a distància. “More't!”, va cridar el diputat del PP Mario Garcés a la portaveu d'EH Bildu. “I els morts, què?”, deia Marcos de Quinto (Ciutadans).

“Mans tacades de sang”
Enmig d'un concert de crits com ara “Assassins!” i “Terroristes!”, des de Vox Iván Espinosa de los Monteros i Macarena Olona alçaven les mans amb un crit adreçat a Sánchez: “Mans tacades de sang! Mans tacades de sang!” Prèviament, Santiago Abascal i l'expresident de l'AVT i ara diputat de Vox

Sánchez abandona el seu escó després de no superar la primera votació d'investidura ■ EFE

Francisco José Alcaraz havien sortit de l'hemicicle per no escoltar una veu abertzale com la que Rajoy sí que escoltava des del 2012, i prenent apunts del que li deia en els debats.

L'esclat d'ira del PP, Vox i Cs va posar a prova els nervis de Batet en un aperitiu del clima que pot haver de viure a partir d'ara, en què l'ofensa i el crit ofeguen la paraula. “Senyories, en aquesta cambra preservarem la llibertat d'expressió”, va dir en el primer arbitratge. “Demano respecte a l'orador”, hi afegia Batet. “Però respecte a què? Que ella

respecti el rei d'Espanya!”, rebutja Casado, enutjat. Tot i que per menys hi ha hagut expulsions de diputats de l'hemicicle, la presidenta del Congrés va optar per renyar de paraula sense creuar la línia de la targeta vermella.

Iglesias hi posa calma
Amb un Congrés dividit en dos, Pablo Iglesias i Irene Montero –futur vicepresident i futura ministra d'Igualtat– es van alçar per frenar els seus i fer una crida a la calma perquè no entressin en l'intercanvi. Al final de l'episodi, era Suárez Illana qui exposa-

L'APUNT Un blindatge poc segur

Emma Ansola

La sentència que inhabilita Quim Torra per desobediència no és ferma. Els seus advocats han anunciat que presentaran recurs al Suprem i, per tant, davant aquesta situació Torra continua sent president de la Generalitat. L'acord de la JEC s'ha respost amb la sol·licitud de mesures cautelars al Suprem, per tant continua sent president. En aquest context, la cambra cata-

lana va aprovar un document en què se'l ratifica com a president. Torra se sent blindat però, compte, perquè si el Suprem accepta les cautelars fins a resoldre el recurs, Torra encara podrà estar al capdavant de la Generalitat nou mesos més, període previsible perquè la sentència esdevingui ferma. Si no les accepta, alerta, perquè es tornarà a obrir la capsca de trons.

Les frases

“Cap lliçó al PSOE de compromís amb les llibertats i la pau a Euskadi. Som els que van derrotar ETA”

Pedro Sánchez
PRESIDENT ESPANYOL

“El discurs del 3-O és l'exemple d'un Estat en què existeix una cultura molt arrelada d'aplicar receptes autoritàries”

Mertxe Aizpurua
PORTAVEU D'EH BILDU

“El rei Felip VI, el que va fer el 3 d'octubre del 2017 va ser pronunciar un discurs autoritari”

Mireia Vehí
DIPUTADA DE LA CUP AL CONGRÉS

“El candidat a presidir el govern no ha defensat el rei, ni la Constitució, ni les víctimes d'ETA”

Pablo Casado
PRESIDENT DEL PP

“Tan assassí és qui fa cobertura logística, jurídica o política com qui buida l'arma sobre el clatell”

Adolfo Suárez Illana
SECRETARI QUART DE LA MESA DEL CONGRÉS

“En aquesta cambra preservarem la llibertat d'expressió. Demano respecte a l'orador”

Meritxell Batet
PRESIDENTA DEL CONGRÉS

va la raó de donar l'esquena a un electe. “Tan assassí és el que dona cobertura logística, jurídica o política com aquell que buida l'arma sobre el clatell”, va dir el secretari quart de la mesa del Congrés pel PP.

Ni Escòcia ni el Quebec

Quan Sánchez pujava a la tribuna per rebatre Aizpurua, el diputat de Vox Victor Sánchez va trencar el silenci iniciant el càntic de “¡Viva el rey! ¡Viva España!” i tots els escons de PP, Vox i Cs el van seguir, com si la banda dreta del Congrés fos la graderia d'un estadi. Sánchez va arrencar amb la lectura d'un missatge emotiu: el de María Jáuregui, la filla de Juan Mari Jáuregui, exgovernador civil de Guipúscoa assassinat per ETA el 2000. “El meu aita avui seria feliç, perquè ETA no existeix, perquè tindrem un govern d'esquerres i perquè ell era un ferm defensor del diàleg.” Però ni això ni parlar en nom del PSOE que perdia Ernest Lluch o Fernando Buesa va frenar la ira de la dreta. Sánchez va entrar en el dret a decidir i va defensar que “Catalunya i Euskadi tenen infinitament més autogovern que Escòcia” i va instar l'independentisme a no

mirar ni al Quebec ni al Regne Unit, que “s'està negant a autoritzar un segon referèndum a Escòcia” tot i el *Brexit*. Enmig de l'ovació d'ERC, la portaveu d'EH Bildu va posar en alerta Sánchez: “Vostè i el seu govern són l'última oportunitat de l'Estat per demostrar que és possible resoldre democràticament la qüestió nacional basca, catalana i gallega.” “El que el rei va fer el 3 d'octubre del 2017 és pronunciar un discurs autoritari”, reblava la debutant Mireia Vehí (CUP), calcant la veu abertzale.

Aizpurua va defensar no haver insultat ningú, però tot un exadvocat de l'Estat com Edmundo Bal (Cs) va dir: “Aizpurua ha dit feixista al rei.” I no era cert.

Tant fonts del govern com de l'independentisme estan preocupades per aquest clima de discurs guerracivista del PP, Vox i Cs, i ahir Laura Borràs ja va haver de ser escortada fins a un taxi en sortir del Congrés perquè era increpada per un grup d'exaltats. Quan ja era al taxi, un home gran es va acostar a la finestra. “Molts ànims, soc madrileny i estic indignat”, li va dir l'home gran, a Borràs. ■

Iglesias aglutina sota seu els ministres Montero, Díaz, Castells i Garzón

Malgrat que el compromís que tenien el PSOE i Unides Podem era no desencadenar el degoteig dels noms dels ministres de cada partit fins que la investidura fos una realitat dimarts al migdia, el futur govern comença a tenir cares. Amb la vicepresidència segona d'Afers Socials per a Pablo Iglesias, que aglutinarà sota seu els quatre ministeris socials, els debutants seran Irene Montero a Igualtat, Yolanda Díaz a Treball, Alberto Garzón a Consum i Manuel Castells a Universitats.

La incorporació de Manuel Castells es considera una aportació que es fa des del món dels comuns al nou Consell de Ministres, per al qual sonaven noms com el de Rosa Lluç.

En el cas d'Unides Podem, el partit afronta una camí nou perquè els seus dos puntals, Iglesias i Montero, saltaran al Consell de Ministres i perdran de vista el dia a dia del partit. A IU il·lusiona el Ministeri de Consum, que ara no és una cartera i serà de nova creació, perquè Alberto Garzón tindrà

competències sobre la regulació de les cases d'apostes per internet.

Desvelats els noms des d'Unides Podem, un episodi que posa en crisi la lleialtat que han d'estrenar a l'hora de preservar els secrets al si de la coalició, la incògnita del Consell de Ministres queda reservada a qui continuarà i qui no repetirà dels actuals que acompanyen Pedro Sánchez des de la moció de censura del juny del 2018. Iglesias és un dels tres vicepresidents, perquè la primera serà

una reforçada Carmen Calvo i la vicepresidenta tercera serà l'actual ministra d'Economia, Nadia Calviño.

Dues carteres no seran traumàtiques perquè estan vacants i Sánchez no ha de fer la trucada d'agraïment pels serveis prestats a ningú: la de Política Territorial que va deixar Meritxell Batet en saltar a la presidència del Congrés i el d'Afers Exteriors que ha deixat vacant Josep Borrell pel seu salt com a comissionat europeu. Un puntal segur és José Luis Ábalos.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El fantasma Tamayo

POR • El record al PSOE dels funestos Tamayo i Sáez que el 2003 van donar Madrid a Aguirre sobrevola el Congrés perquè la investidura de Sánchez va d'un vot **TRAUMA** • El damnificat Simancas porta una llista dels diputats per vigilar el vot i avui els fa dormir a Madrid **ARIET** • Arrimadas aviva el transfuguisme **FI** • “Si el següent era una bossa amb diners, eviti-ho”, diu Lastra

David Portabella
MADRID

Quan va esclatar l'escàndol del *tamayazo* pels diputats de l'Assemblea de Madrid Tamayo i Sáez, l'escriptor Javier Marías confessava que, per més que els tingués presents, quan en parlava a ell li sortia dir Tamayo y Baus. La confessió de l'escriptor madrileny era còmica: Tamayo y Baus era una sola persona, Manuel Tamayo y Baus, dramaturg del segle XIX i fill d'actors que dona nom al carrer on actualment hi ha el Teatro María Guerrero. I Tamayo i Sáez, tot i que el seu repetit esment als 2000 semblava convertir-los en una marca registrada, eren dues persones que no eren actors però van protagonitzar la pel·lícula de terror més angoixant que ha viscut el socialisme madrileny. En aquesta regió en què qualsevol que tingui cinquanta anys ha viscut assumint que tenir un govern del PP és llei natural, el llunyà 28 de juny del 2003 el candidat socialista Rafael Simancas tenia una majoria per ser investit i dos companys, Eduardo Tamayo i María Teresa Sáez, es van abstenir en un episodi trànsfuga que acabaria amb repetició de les eleccions i la Comunitat de Madrid entregada a Esperanza Aguirre fins al 2012. Ahir, 5 de gener del 2020, el mateix Simancas, que conserva una cara d'esglai des de fa setze anys que rivalitza amb la de Munch, abaixava el cap en el moment de la votació de Pedro Sánchez i amb un llistat imprès de tots els diputats resseguia un a un el que votaven i respirava amb cada crit a favor. La investidura de Pedro Sánchez i el primer govern de coalició a Madrid des de la Segona República va d'un sol vot i la nòmina d'enemics que no vol descansar ni la nit de Reis és tan elevada que el fantasma de Tamayo sobrevola el Congrés.

Programar un ple d'investidura enmig del cap de setmana de Reis i acabar obrint la finestra amb por per si et visita Tamayo i Sáez en lloc de Melcior, Gaspar i Baltasar, és una broma de mal gust que el destí li fa a Simancas. L'ara secretari general del grup del PSOE al Congrés porta el trauma escrit a la cara des de fa tres lustres i, si algú no necessita cap recordatori, aquest és ell. Per això, i tot i que la d'ahir al Congrés era una votació de derrota segura perquè Sánchez necessitava una majoria absoluta de 176 escons

Xou Arrimadas
La portaveu de Ciutadans, Inés Arrimadas, mostra el currículum de la del PSOE, Adriana Lastra, en un dels seus habituals xous amb cartellons a la televisió o a les cambres

■ EFE

que no té, Simancas sorprenia traient un llistat dels 350 diputats grapat i anotava una marca de bolígraf al costat de cada nom quan l'al·ludit deia en veu alta el sentit del vot i Meritxell Batet el confirmava. Que el destí abuse de la burla es va veure quan En Comú Podem va anunciar que una diputada –i per tant, un vot a favor de Sánchez–, Aina Vidal, no acudiria ahir al ple per problemes de salut i el Congrés no li va poder tramitar el vot telemàtic a temps. Entre l'absència de Vidal i la baixa del dia abans d'Íñigo Errejón (Més País) –un altre vot a favor–, a mig matí Simancas havia fet comptes i el marcador era amenaçadorament evocador del *tamayazo*: empat a 166. Repetir un 166 a 166 dimarts significaria perdre la investidura.

Però va arribar el moment de votar i va aparèixer Errejón –“Amb una sobredosi de Frenadol...”, retratava un diputat d'ERC– per maquillar el resultat. Marcadors final: 166 vots a favor –el PSOE (120), Podem (34, a falta d'Aina Vidal), el PNB (6), Més País (2), Compromís (1), Nova Canàries (1), Terol Existeix (1) i el BNG (1)– davant 165 en contra –el PP (89), Vox (52), Ciutadans (10), JxCat (8), la CUP (2), Navarra Suma (2), el Partit Regionalista de Cantàbria (1) i Coalició Canària– i 18 abstencions –ERC (13) i EH Bildu (5). “Ui!”, van exclamar els diputats del PP quan la presidenta del Congrés, Meritxell Batet, va anunciar el marge d'un sol vot i el fantasma de Tamayo va retornar al sarcòfag dels insomnis socialistes. En

veure el 166 a 165, el que va fer Simancas va ser donar l'ordre als seus 119 diputats de gaudir del dia de Reis on sigui però ser al vespre a Madrid per dormir avui a Madrid i demà despertar a Madrid sense cap risc de no poder ser al Congrés per cridar el seu vot a favor de Sánchez.

Que l'“Ui!” corejat des dels escons del PP no era un crit gratuït sinó que hi ha confiança de tombar aquest govern nonat com sigui i amb l'atzar que sigui, ho va provar el portaveu del PP, Pablo Montesinos. “Tant els regionalistes com alguns diputats del PSOE haurien de reflexionar”, va dir Montesinos, i per reflexionar ell volia dir votar no a Sánchez. “El que hi ha d'haver és un valent, un sol valent, valent com ha estat valenta Ana Oramas”, va dir la portaveu de Ciutadans, Inés Arrimadas, amb els ulls d'il·lusió amb què s'escriu una carta als Reis. De com un partit català que arriba a guanyar unes eleccions el 20-D del 2017 passa a voler ser partit alfa de la dreta i, podent fer coalició amb Sánchez, acaba amb el líder dimitit

Del pas d'Arrimadas de guanyar el 20-D a fugir al Congrés a patrocinar trànsfuges, no hi ha tesi

i la futura lideressa fugint des del Parlament al Congrés a patrocinar el transfuguisme a les files del PSOE encara no hi ha una tesi i el polític que l'abordi s'enfronta a un esquinç mental. “Senyora Arrimadas, els diputats d'aquesta cambra ni són arribistes ni són trànsfuges. Així que si el següent que ens tenia preparat era portar una bossa amb diners, li ho estalviem ara”, li va etzibar la portaveu del PSOE al Congrés, Adriana Lastra. La rèplica d'Arrimadas va ser exhibir un full amb el logotip del PSOE i el pretès currículum buit d'Adriana Lastra fora de la política, com si la diputada Cs Arrimadas caminés per la Castellana i l'aturés a cada pas de zebra una legió d'excompanys de feina de fora de la política.

Què succeirà demà? “Si no hi ha *tamayazo*”, s'acomiadava Gabriel Rufián amb el gest de qui ja sap que a Madrid la sorpresa no s'esgota mai. Si Tamayo pot ser el carrer que –com li passava a Javier Marías– pot portar al teatre o bé continua sent sinònim de funció de terror, els socialistes ho descobriran demà.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Mireia Vehí, portaveu de la CUP, ahir durant la seva intervenció. A dalt, a la dreta, Míriam Nogueras i Laura Borràs. A sota, Gabriel Rufián, que es va abstenir ■ EFE

Autodeterminació i amnistia marquen el debut de la CUP

■ JxCat justifica el seu “no” a Sánchez per la falta de garanties i l’absència de judicialització del conflicte polític ■ ERC manté la seva abstenció i confia que Sánchez serà investit dimarts que ve

E. Garcia
BARCELONA

Samarreta rosa amb el siluetatge d’una figura –la de Pepa Flores com a Marisol– amb el lema “*soy una obrera de la cultura*” (sic) però ni un mot en català. La portaveu de la CUP al Congrés dels Diputats, Mireia Vehí, va mantenir l’amnistia dels presos polítics i exiliats i el dret a l’autodeterminació com a úniques vies per desencallar el conflicte polític d’Espanya amb Catalunya, segons va dir en la segona

sessió del ple d’investidura de Pedro Sánchez com a president del govern espanyol. “El dret de l’autodeterminació no és una quimera dels independentistes, és un dret que ja reconeixia la carta de les Nacions Unides el 1950”, va etzibar Vehí durant la seva intervenció, que va suposar el debut de la formació a Madrid. La diputada va denunciar la “violència contra el moviment independentista i contra la dissidència política” tot assegurant que Catalunya viu sota la doctrina del xoc:

“Aquella que pretén resoldre per vies autoritàries i repressives allò que no es pot resoldre a les urnes.”

Per Vehí, el pacte entre el PSOE i ERC té “poc recorregut” perquè el diàleg no és viable “sense qüestionar el règim del 78” i, en aquest sentit, es va mostrar desconfiada. A més, es va referir a “la monarquia corrupta espanyola” i va corroborar les paraules de la diputada d’EH Bildu Mertxe Aizpurua, quan va qualificar el discurs del rei d’Espanya del 3 d’octubre del 2017 “d’autoritari i no

propi d’una democràcia”.

Amb tot, la diputada va desitjar sort i encerts i va demanar als socialistes que “sàpiguen ser coherents amb el que un dia va ser el seu partit”.

La portaveu de la formació independentista també es va referir a la proposta de govern presentada pel PSOE i Unides Podem i en va destacar que “l’estabilitat pressupostària europea no permet la majoria de les propostes presentades.” En aquest sentit, es va referir al fet que la promesa de

derogar la reforma laboral del 2012 “es limita només a tres articles i no tota la reforma laboral; tota la resta es manté en una tònica que manté la precarietat laboral”. Tampoc en habitatge i lloguer, segons la CUP, es força una regulació dels preus tenint en compte la possibilitat d’accedir de les persones i no pas des de l’òptica del mercat, “que ens expulsa”.

Vehí va denunciar: “El sou del rei i el sou dels militars estan establerts en el pressupost però el sou dels

nostres avis depèn de l’IPC i de la seva sort depenent de la vida laboral que hagin tingut. I això ja sabem que vol dir que sobretot les dones que no han cotitzat per tasques de cura i de la llar seguiran tenint les pensions més baixes.”

“Coherència” de Borràs

De la seva banda, la portaveu de JxCat al Congrés, Laura Borràs, va justificar el seu vot contrari a la falta de garanties per no judicialitzar el conflicte entre Espanya i Catalunya. Durant una roda de premsa posterior a la votació fallida, Borràs va assegurar haver trobat el candidat a la presidència “diferent” respecte a l’anterior legislatura però va confessar desconèixer quina “continuïtat” tindrà l’oferta de diàleg. Per Borràs, el no també és en “coherència” amb el mandat de l’1-O, per l’existència de “presos polítics, exiliats i represaliats” i en defensa de les institucions catalanes. La diputada catalana va criticar ahir que el respecte institucional a la cambra espanyola s’estigui “degradant”, davant els crits d’“assassina” i “terroristes” a la portaveu de Bildu, Mertxe Aizpurua Arzallus.

El portaveu d’ERC al Congrés dels Diputats, Gabriel Rufián, formació que va abstenir-se en la votació tal com havia anunciat, es va mostrar confiat que el líder del PSOE, Pedro Sánchez, serà investit com a president del govern espanyol dimarts, segons l’ACN. Rufián va assegurar que Pedro Sánchez aconseguirà els suports necessaris “si no hi ha cap *tamayazo*” (amb referència a un episodi de transfuguisme viscut en el PSOE a l’Assemblea de Madrid), malgrat que hi va afegir que “de la dreta es pot esperar tot”, amb relació a les pressions del PP, Cs i Vox als diputats socialistes perquè canviïn el sentit del seu vot i impedeixin la investidura. ■

Les frases

“El pacte té poc recorregut perquè el diàleg no és viable sense qüestionar el règim del 78”

“Catalunya viu sota la doctrina del xoc, que pretén resoldre problemes per vies autoritàries”

Mireia Vehí
PORTAVEU DE LA CUP

“Sánchez està diferent a l’anterior legislatura però no sé la continuïtat de l’oferta de diàleg”

“El no a Sánchez és en coherència amb el mandat de l’1-O; pels presos polítics i pels exiliats”

Laura Borràs
PORTAVEU DE JUNTSXCAT

“Pedro Sánchez serà investit dimarts si no hi ha cap ‘tamayazo’ però de la dreta es pot esperar de tot”

“O s’atura institucionalment l’ambient guerracivilita o arribarà al carrer”

Gabriel Rufián
PORTAVEU D’ERC

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC recorre la inhabilitació de Junqueras al Suprem

La diputada Diana Riba s'adreça per carta als eurodiputats i els demana que no es quedin "callats" davant una actuació que qualifica "d'il·legal" ■ ERC demana a la JEC que no executi l'acord

E. Ansolà
BARCELONA

ERC ja ha donat resposta a la decisió de la Junta Electoral Central d'inhabilitar Junqueras i ha demanat a aquest òrgan que no executi l'acord. Al mateix temps l'informa que presentaran recurs al Tribunal Suprem contra la decisió de la junta.

Aquesta, però, no és l'única reacció dels republicans. Ahir també l'eurodiputada d'ERC Diana Riba es va adreçar per carta als diputats de la cambra europea i els va demanar "no quedar callats" davant la "violació massiva dels drets fonamentals" per

part de la Junta Electoral Central (JEC). La republicana els explica en la missiva la decisió de l'àrbitre electoral d'inhabilitar el president de la Generalitat, Quim Torra, i vetar que Oriol Junqueras pugui accedir a la seva acta de diputat a l'eurocambra.

L'eurodiputada republicana qualifica "d'il·legals" aquestes decisions. Riba també els explica que la decisió de la JEC va tenir lloc un dia abans del debat d'investidura de Pedro Sánchez, una situació que, segons ella, evidencia les "implicacions polítiques" de la resolució.

"El vell règim d'Espanya està incòmode amb el

La frase

"Davant aquestes violacions massives de drets fonamentals, el Parlament Europeu no pot quedar callat"

Diana Riba
EURODIPUTADA D'ERC

diàleg entre el govern català i l'espanyol per trobar una solució política a un conflicte polític", escriu. Així mateix, l'eurodiputada contraposa la legalitat europea, a través del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), amb l'espanyola, en què "un òrgan administratiu

La diputada del Parlament Europeu Diana Riba, durant la presentació de la candidatura ■ ACN

desobeeix les corts europees". "Davant aquestes violacions massives dels drets fonamentals, el Parlament Europeu no pot quedar callat", afirma. Riba reitera la necessitat de la institució de "protegir-se" davant les "interferències il·legals". "És de l'interès de la institució protegir la seva independència i el bon funcionament tot reivindicant la immunitat d'Oriol Junqueras", conclou.

El Parlament Europeu està en espera que li arribi la notificació del Tribunal Suprem sobre la situació de Junqueras després de conèixer la sentència del TJUE. Es calcula que el Suprem ho notificarà dimarts. Pel que fa a la decisió de la JEC, que s'avança i obre una via administrativa paral·lela a la penal que porta el Suprem, aquest òrgan dona dos mesos.

D'altra banda, la cambra catalana estudia també si poden presentar recurs contra la decisió de la JEC d'inhabilitar el president Torra. ■

graupera

Més de 45 anys al teu servei

Contractes Graupera, i oblida't de la caldera!

Disposem de **contractes de manteniment** perquè no t'hagis de preocupar de res.

Mà d'obra i disposició de servei **sense límit d'hora**

Certificat segons normativa

Revisió anual

Peces fins a **15 anys**

☎ 93 741 29 99

www.egraupera.com

SERVEI TÈCNIC OFICIAL:

Saunier Duval

 Hermann

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Article signat per Cristina Álvarez Degregori i 24 persones més

Amb el molt honorable president Quim Torra

Amb aquest article volem solidaritzar-nos incondicionalment amb el MH president Quim Torra i el MH vicepresident Oriol Junqueras davant una nova expressió de persecució política a l'independentisme i a les institucions del nostre país. Donem ple suport a la defensa digna i valenta de l'autonomia política de les nostres institucions feta pel president i tot el seu govern i ratificada pel Parlament en sessió extraordinària. Ens comprometem a participar en totes les iniciatives de desobediència civil que es promoguin, tot reclamant la màxima unitat d'acció de tots els actors. A més volem deixar constància que el que ens ha mogut a fer aquest article, per sobre de tot, és la voluntat d'arribar a la unitat estratègica que urgentment requereix el país.

No calia esperar el discurs de Cap d'Any del president per veure-hi un referent nítid a l'hora de marcar la continuïtat del procés i la permanència de l'esperit de l'1 d'octubre. El discurs va reunir molts dels valors que han caracteritzat els millors moments del procés: la unitat d'acció transversal, l'aposta per la internacionalització, la digna oposició als aplicadors del 155 i l'aïllament dels enemics declarats d'una resolució real i democràtica del conflicte català. Cal considerar-lo un dels discursos més decidits d'un president de la Generalitat en els dar-

ters temps.

Cal dir, a més, que la proposta del president està basada en l'honestat i la fidelitat al camí recorregut. Passi el que passi, creiem que hauria de servir de base als diferents actors del procés per refer el malmès full de ruta del moviment independentista. Sobretot si hem de ser pràctics i alhora fidels als avenços aconseguits fins ara. Això no significa que el que n'hagi de sortir no pugui ser una proposta superadora de la resta d'accions realitzades fins avui i que ens situï, amb realisme, en un nou escenari més

El millor que pot fer l'independentisme, en el seu conjunt, és reforçar la proposta unitària per la ruptura que ens ha fet el president en el seu missatge de Cap d'Any

unitari i ferm del que hem tingut des del nefast judici farsa.

En paral·lel a això, i reconeixent i aprofitant el lideratge del president Quim Torra, reforçaríem la unitat de la lluita independentista que representa el Consell per la República, l'entitat més unitària de què disposem, ara per ara, per aconseguir aquests objectius. El Consell ha de ser, juntament amb la mobilització popular perma-

Quim Torra entrant en el ple que el va ratificar dissabte ■ ORIOL DURAN

nent, l'autèntic motor d'aquesta nova etapa del procés cap a la independència. Facultar aquest pas permetria reivindicar el fet que fos el president de la Generalitat qui liderés la superació del marc autonòmic en coordinació amb la resta d'actors del procés.

Encara som a temps de fer els passos que ens permetran de recuperar de nou la iniciativa política. Certament, en aquest nou

context, no podem acceptar com a element estratègic central de l'independentisme un pacte PSOE-ERC que no farà cap altra cosa que legitimar la repressió, afeblir l'independentisme i portar l'opinió pública mundial a donar per liquidat el procés, en passar a veure'l com una mera contesa entre partits dins el marc espanyol. A més, i tal com diu Vicent Partal, on s'és vist que es pacti

políticament amb qui han estat, precisament, els "assassins" de la política i els corresponsables de tanta repressió, tants empresonaments i tantes inhabilitacions aberrants?

Si això passés finalment, bona part de l'excel·lent feina feta per internacionalitzar el conflicte quedaria anul·lada precisament ara quan aquesta via sembla agafar velocitat de creuer amb importants victòries en el camp jurídic. Deixar-ne ara la iniciativa en mans del PSOE, en lloc dels tribunals i les institucions d'Europa, seria donar una oportunitat d'or a Madrid de treure del pedregar el fatídic carro jurídic espanyol on ell sol s'ha ficat. Com molt bé diu l'escriptor nord-català Joan-Lluís Lluís: "Sols la confrontació amb l'Estat durà a Catalunya a l'encop la independència i una democràcia real." Per això estem segurs que el millor que pot fer l'independentisme, en el seu conjunt, és reforçar la proposta unitària per la ruptura que ens ha fet el MH president en el seu valent i encoratjador missatge de Cap d'Any. I fer tot el que està a la nostra mà per a la conservació del seu càrrec davant una repressió política i un abús pseudojudicial absolutament impropis de l'Europa civilitzada i democràtica del segle XXI.

Aquest article ha estat signat per: **Cristina Álvarez Degregori, Diego Arcos, Josep-Miquel Arenas (Valtònyc), Núria Bassa i Camps, Mingo Berrio, Susa Bonilla, Rosa Caballero, Tamara Carrasco, Josep Cruanyes, Àngels Folch, Carles Furriols, Enric Larreula, Hèctor López Bofill, Jordi Millà, Anna Puigdemont, Pilar Rebaque, Salvador Ribot, Marta Rotllan, Rosanna Royo i Pla, Carme Sansa, Jaume Soler i Pastells, Gerard Sesé, Toni Strubell, Amèlia Trueta i Llacuna i M. Rosa Vila Juanhuix.**

Una comunió
màgica,
una gran festa

Menús des de 35€
I de regal, una tarda
d'Spa amb els teus amics.

URHHOTEL ★★★ CIUTAT DE MATARÓ

Info a: T. +34 937 575 522 / info.urhmataro@urh-hoteliars.com